

Juhász Bence beszámolója:

2012. október 10. és 15.

A programunkat előkészítővel indítottuk. Ezek az előkészítő alkalmak 2012. október 10-én kezdődtek. Betekintést nyertünk a Kárpát-medence magyarságának, Erdély történelmének, Székelyföld ismeretének témaköreibe. Erdély történelmének vázlatos bemutatása rendhagyó történelemóra keretében, vetítettképes előadással Szabados László tanár úr vezetésével történt. Erdélyről és Székelyföldről Nagy Árpád izsáki református

lelkipásztor tartott élménydús felkészítő órát, melynek során még egy kb. 100 kifejezésből álló román-magyar mini szótárt is kaptunk. Árpád bácsi egyébként az EKOSZ elnöke, maga is erdélyi származású.

Székelyudvarhely és környéke bemutatására is sorra került. A megvalósítandó program bemutatása multimédiás eszközök igénybevételével történt meg Pál Ferenc lelkész-hitoktató segítségével.

A következő előkészítő alkalomra október 15-én került sor. Az iskolalelkészünk előadás formájában, interaktív tábla segítségével bemutatta Románia és azon belül Erdély felekezeti összetételét.

Nagy Árpád pedig az erdélyi református fejedelmeknek az iskoláztatás terén végzett tevékenységéről beszélt (kollégiumok alapítása, támogatása).

Az előkészítő alkalom során iskolai kiállítás anyagát készítettük el közösen, melynek eredményeként az erdélyi magyarságról árnyaltabb

képet alkothattunk.

Hatalmas élménnyel gazdagodtunk, sok új információt tártak elénk. E-nélkül nem lett volna teljes a programunk, amely kiválóan sikerült. Hálásak lehetünk- és köszönettel tartozunk minden felnőttnek, aki fáradozott ezekért az előkészítő alkalmakért. Sokat tanultunk belőlük.

Pécsy Szabolcs beszámolója:

2012. október 20.

(szombat)

2012. október 20-án, szombaton, reggel 6 órakor a Kecskeméti Református Internátus parkolójából egy különjárat elindult a rég elveszett magyar területek meglátogatására.

Az indulást követő órákban a programban résztvevő diákok, köztük jómagam is alvással töltöttük az utazás ezen szakaszát. Amint elértük a határt, egy fiatal magyar határőr ellenőrizte, hogy a papírokkal minden rendben van-e.

A sikeres határátlépést követően ünnepeltünk, hogy egy lépéssel ismét közelebb kerültünk az úti célunkhoz.

Erdély területén az első jelentős megálló GYULAFEHÉRVÁR volt.

A város jelentős a reformáció szempontjából is: Bethlen Gábor itt alapított református kollégiumot, Apáczai Csere János itt tanított. Több erdélyi fejedelem születési és halálhelye (pl. Bethlen Gábor, I. Rákóczi György).

A hosszú út folytatása során az éj leszállt Erdély hegyes vidékére, és így miránk is. Így érkeztünk meg a szászok egyik jeles városába Segesvárra, ahol ma már csak elvétve hallhatunk egy-egy magyar, vagy német szót. Sajnos a várost csak elnagyolva tekinthettük meg, mert a sötétben már az orrunk hegyéig sem látunk.

Az éj leple alatt a busz tíz-tizenegy óra tájban befutott egy városkába. A városban rengeteg magyar feliratot láttunk, és egyszer csak valaki felkiáltott a busz elejéről „Megérkeztünk !”

Az első utunk a Baczkamadarasi Kis Gergely Református Gimnázium elé vezetett, ahol a kortárs magyar diákok kitörő örömmel fogadtak minket ilyen későn is.

Ez az út egy felejthetetlen élmény volt minden egyes résztvevő számára, akár erdélyi, akár kecskeméti diák volt. Új barátságok kezdete, és egy „életre szóló kaland mindenkinek”.

Turcsányi Petra beszámolója:

2012. október 21.

(vasárnap)

A mai nap volt az első, hogy Erdélyben ébredtünk. A hosszú út után nem nagyon sikerült kipihenni magunkat, de nagy érdeklődéssel vártuk az elkövetkezendő öt napot.

Reggeli után együtt részt vettünk a helyi református gyülekezet istentiszteletén, ahol a helyiek köszöntöttek bennünket.

A délutáni program Székelyudvarhely városközpontjának megtekintése volt az erdélyi diákok és tanárok segítségével.

Voltunk a Székely Támadt várban, ez Udvarhely egyik jelentős építészeti emléke. Négy bástyáját a különböző időszakokban itt katonáskodó

várkapitányról nevezték el. A mai állapotban látható várat János Zsigmond fejedelem építtette. Ezek után a Jézus Szíve kápolnát látogattuk meg. A kápolnát zsindelettel fedte, és kőkerítéssel van körülvéve. Megnéztük a Városházát a Művelődési Házat, és a Szoborparkot.

A Szoborpark arról híres, hogy 13 történelmi és közéleti személyiség bronz mellszobra található itt. A következőket ábrázolja: Báthory István, Bem apó, Bethlen Gábor, Bethlen István, Csaba király, Fráter György, Hunyadi János, Kós Károly, Nyíró József, Rákóczi Ferenc, Szent László, Wesselényi Miklós és a Vándor Székely.

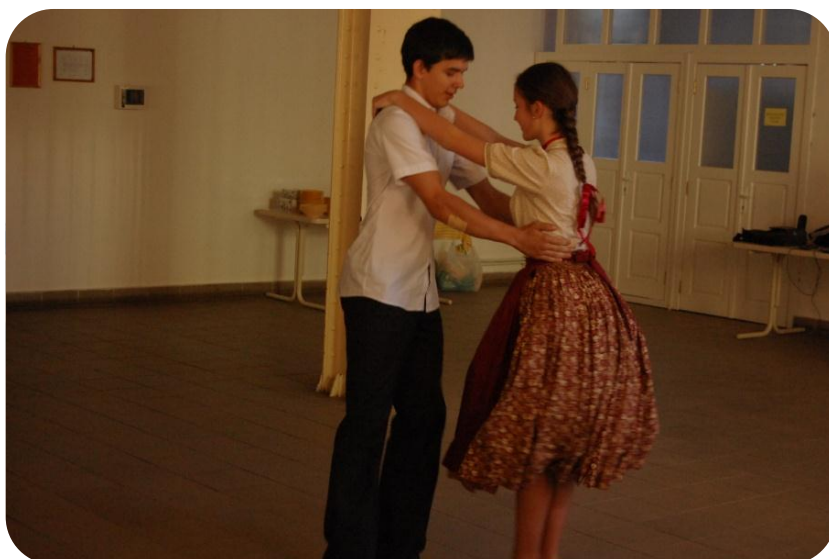

A székelyudvarhelyi diákok egy meglepetéssel készültek, tánc házzal vártak bennünket. A tánc ház vezetője hozott nekünk mindenféle típusú népzene, amivel bevezetett a néptánc rejtelmeibe. Nagyon jó hangulatban telt a táncolás, sokat nevettünk, egyre jobban összeforrt a csapat.

Mi is megleptük az erdélyieket. Horváth Zita énekelt egy gyönyörű népdalt. Ezután Rőfi Renáta és Juhász Bence egy közös tánccal fokozta a hangulatot.

Reni bemutatta a kecskeméti népviseletet a ruháján keresztül.

A tánc után megnéztük a Kecskeméti Református Gimnázium kisfilmjét. A székelyudvarhelyi diákok egy kis betekintést nyertek a Kecskeméti Református Gimnázium és Internátus mindennapjaiba.

Ezek után az ajándékkönyvek átadása következett. Minden kecskeméti diák hozott magával a saját otthoni „könyvtárából” egy számára fontos, de nélkülözhető könyvet, amit a székelyudvarhelyi kollégiumi könyvtár javára ajánlottunk fel.

Debreczeni Nikolett beszámolója:

2012. október 22.

(hétfő)

Ma van a harmadik napja, hogy itt vagyunk Erdélyben. A korai kelés és hosszas készülődés után együtt indultunk a Baczkamadarasi Kiss Gergely Gimnázium ebédlőjébe, hogy elfogyasszuk finom reggelinket.

A reggeli után már helyi diáktársainkkal együtt mentünk át a református templomba, ahol részt vettünk a gimnázium hétkezdő istentiszteletén. Itt Pál Ferenc tanár úr tartotta az igehirdetést, mi pedig bemutattuk gimnáziumunkat és internátusunkat. A reformáció hetére való ráhangolódásként előadtuk Fabiny Tamás Boldogmondás-parafrazisát, melyet 2007-ben olvasott fel a Debreceni

Nagytemplomban. Ezután énekszolgálattal fejeztük be bemutatkozásunkat.

Az áhítat után utunkat a gimnázium belső udvara felé vettük, hogy elültethessük a gyertyánfát, amit otthonról hoztunk. A kecskeméti facsemetét kecskeméti földdel ültettük el, majd Farkas Eszter évfolyamtársunk egy nemzeti színű szalagot helyezett el rajta. A faültetést a Himnusz eléneklésével zártuk.

Az ünnepély után egy rendhagyó történelemórán vettünk részt, amit udvarhelyi társaink előadásában hallgattunk meg, már ezzel

is

készülve az esti vetélkedőre. Ezután az iskola egyik termébe vezettek minket, ahol a már megalakult csapatok összeültek és egy igazgatói beszédet írtak a 100 éves Újkollégium ünnepének alkalmából.

Ebéd után Máréfalvára indultunk. Ott először a múzeumot nézhettük meg, ahol megismertük a falu és a székelkapuk történetét. Megtudtuk, hogy a faluban 95 székelkapu található, melyek közül a legrégebbit

1850-ben emelték fel. Kiderült, hogy a színezett/festett kapuk kifejezetten erre a környékre, Máréfalvára

jellemzőek és még mindig állítatnak kapukat. Bejártuk a falut és megnéztük a katolikus templomot, ami 1763 és 1772 között épült. Itt egy zsoltár eléneklésével köszöntük meg idegenvezetőnk munkáját és sok sikert kívántunk a továbbiakhoz.

Máréfalva után Homoródfürdő felé vettük az irányt. Itt megnéztük a kiépített borvízforrásokat és egyesek meg is kóstolták. Lehetőségünk volt ajándékokat is vásárolni. Persze az édesség kimaradhatatlan volt a vásárlásból. A körülbelül két órás szabadidő után elindultunk vissza Székelyudvarhelyre.

Vacsora után egy kis rendezkedés és a többiek megérkezése után elkezdtek a várva várt "KI-MIT-TUD?"-ot. A versenyt a nap folyamán megírt igazgatói beszéddel kezdtük. Ezt nagyon szigorúan pontozták. Fontos volt az előadásmód, a tartalom és a külalak is.

Ezután a csapatoknak villámkérdésekre kellett válaszolniuk. A vetélkedőt Baranyi Zita tanárnő vezette. Szerencsére székel barátaink többet tudtak saját iskolájukról és annak történelméről, mint amennyit mi megjegyeztünk. A

verseny jó hangulatban telt és minden csapat a maximumot próbálta nyújtani. Persze ebben

nagy szerepet kapott az is, hogy a fődíj egy sütizés volt a város egyik legjobb/leg híresebb cukrászdájában a tanár úr számlájára. A nyeremény, hogy a nyertes csapat tagjai annyi sütit ehettek amennyi beléjük fér.

A versenyt a BKG (Buzgó Kis Gimnazisták) csapat (a) nyerte meg.

A jól sikerült este után visszasétáltunk a szállásra és a hosszas fürdősoba előtti sorban állás után, végre lefeküdtünk.

Kürtösi Lilla beszámolója:

2012. október 23.

(kedd)

Ezen a napon indultunk, és keltünk a legkorábban a nagyon hosszú sepsiszentgyörgyi utunkra. Utunkat egy részét a Szent László legenda útvonalán haladva tettük meg, így érintettük bögyözi református templomot és a székelyderzsi unitárius templomot. Mindenki fáradtan zötyögött a buszút első felében, mivel az előttünk lévő napokban sem volt élményben és programban hiány.

Nagyon hangulatos volt számunkra a szabadban elfogyasztott ebéd, melyet vendéglátóink készítettek az útra.

Viszont az út második felétől már mindenki éberén figyelte, amit a tanár úr vagy a tanárnő érdekességként mondott nekünk. Tudtuk, hogy az a székely temperamentum, amiről már oly sokat hallottunk, a mi fogadóinkban is megvan. Azt is tudtuk, hogy Sepsiszentgyörgy nagyon messze van Székelyudvarhelytől, és teljesen más fog minket várni. Sokkal több már itt 'a nem magyarul beszélők' száma.

Megérkezésünk után az első utunk a Székely Nemzeti Múzeumba vezetett. A szívélyes fogadtatás után október 23-a alkalmából elmentünk megemlékezni az ünnepre elkészített 56-os emlékműhöz, megkoszorúztuk, majd a Himnusz eléneklése után, egy perc néma csenddel emlékeztünk.

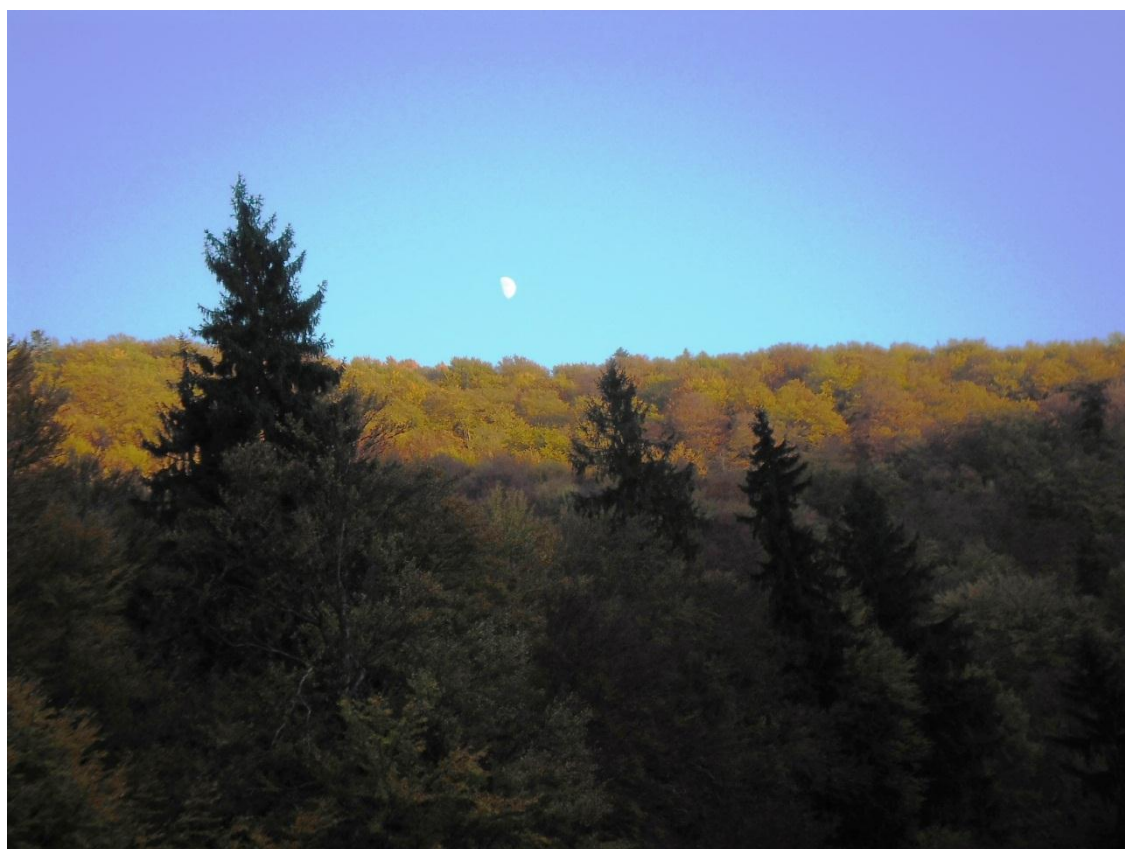
Utána az épülő Terror házát is megtekintettük, ahol nagyon szép látvány tárult elénk. Sok új érdekes dolgot megtudtunk.

Székelyudvarhelyre vezető utunkon megálltunk a Szent-Anna tónál, mely óriási élményt nyújtott mindenki számára. Kisebb sétát kellett tennünk, míg leértünk, de útközben sok érdekességet hallottunk például azoktól, akik már voltak itt.

Mikor hazaértünk, nagyon kimerült volt mindenki, és már program sem volt tervezve arra a napra. Megvacsoráztunk, és már csak az alvás maradt hátra. Óriási izgalommal vártuk a következő napok programjait, és sok élményt gyűjtöttünk ezen a napon is.

Kovács Natália beszámolója:

2012. október 24.

(szerda)

A vetélkedőn nyert csapat délelőtt elment sütni, amit Pál Ferenc tanár úr állt.

Ezen a napon még elmentünk két múzeumba. Az egyikben az iskola épületének történetét ismertük meg, valamint azokat a tervrajzokat, amelyeket még régen az iskola épülettervének adtak be különböző építészek, verseny keretében.

Baczkamadarasi Kis Gergely Református Kollégium
Székelyudvarhely

A másik egy Leonardo da Vinci kiállítás volt. Itt megnéztük Leonardo gépeinek modelljeit, valamint bevillantást tettünk orvosi munkásságába. Végül híresebb képeiről egy rövid filmet néztünk meg, ahol még azt is bemutatták, hogy Leonardo hogyan használta a festészetben a matematikát. Valamint megnéztünk egy olyan kiállítást, ahol Erdély pénzfajtaival ismerkedtünk meg.

Délután egy jó ebéd és szabadidő után elmentünk a temetőbe, hogy letakarítsuk azokat a sírokat, amiket már senki sem takarít/látogat. Ezek között volt Baczkamadarasi Kis Gergely sírja is.

Este vacsora után vetélkedő következett, ahol az én csapatom nyert és ajándékba gumicukrot kaptunk.

Végül a székelyudvarhelyiek tartottak nekünk egy zenés táncmulatságot. Ez volt az utolsó napunk ott.

Mikesi Tamás beszámolója:

2012. október 25.

(csütörtök)

Csütörtök reggel alig néhány óra alvás után, néhányan a rosszullét közepette nagy nehezen beszálltunk a Kecskemétre tartó buszra. A hargitai fenyő is bekerült a helyére. Azután elindultunk Székelyudvarhelyről, hatnapi ottlét után. Az első megállónk Szejkefürdőn volt, elképesztő táj vette körül a legnagyobb székely Orbán Balázs sírhelyét, nem

mellesleg az odavezető út gyönyörű székelykapukkal volt "kikövezve". Miután odavonultunk mindannyian, és kigyönyörködtük magunkat, megkoszorúztuk az emlékművet és elénekeltük a Székely himnuszt is.

A következő állomás Farkaslaka volt, ahol egy másik kiemelkedő teljesítményű székely, az író Tamási Áron is született.

Énekünket itt is koszorúzás követte. Ezután huzamosabb ideig utaztunk. Erdély lenyűgöző fajgazdagsága mellett nem volt sok lehetőségünk unatkozni. Csodálatos tájakat láttunk, láttuk a "maroknyi székely" keze-nyomát.

Korondon álltunk meg legközelebb. A világszerte ismert és elismert mesteremberek hihetetlen aprólékosan elkészített fazekas műveit csodálhattuk meg, és természetesen az eladásra szánt termékekből újabb szuveniráradatot vettünk magunkhoz. Egy kisebb pihenő után innen is útnak indultunk. Megint sokat utaztunk, most a főterén álló félreismerhetetlenül Zsolnay majolika-cseréptetővel

büszkélkedő épületek miatt is méltán híres Marosvásárhelyen tartottunk pihenőt.

Sajnos a messzeföldön híres Teleki Tékát nem tudtuk megtekinteni csak kívülről, kárpótlást nyújtott ezért a több soron is átépített, több gyülekezet által is használt, ma református vártemplom megtekintése. A monumentális épületben még a laikus számára is könnyen felismerhetőek, elkülöníthetőek a különböző stílusjegyek.

A Bolyai Líceum előtt szintén megálltunk, amelyet a város másik két nagyjáról, Bolyai Farkasról és Bolyai Jánosról neveztek el. Időnk szűkében más lenyűgöző épületet nem tekinthettünk meg, kihagyva így, például a Kultúrpalota fenséges tükörtermét. Egy negyedórás „szabadlábra helyezés” után újra elindultunk hazafelé. Következőleg a Királyhágón álltunk meg, eleget téve a legtöbb ingerünknek, felkészülve egy nagyon hosszú útra.

Innentől már csak egyszer álltunk meg, egy benzinkúton, a tömeg kérésére, mert már több órás út állt mögöttünk, de előttünk is.

A határ átlépése viszonylag könnyen, zökkenőmentesen történt. Már besötétedett, mikor Magyarország területére érkeztünk. Nagyon sok idő múlva végre megpillanthattuk a táblát, ami, azt a várost jelezte, amire az összes erdélyi kíváncsi volt, Kecskemétet. Nemsokára a központba érkeztünk, majd leparkoltunk. Minket, hazaiakat már vártak a szülők. A program fele már mögöttünk volt, mi mégis várakozva tekintettünk az előttünk levő hétre.

Károssy Száva beszámolója:

2012. október 26.

(péntek)

2012. október 26-án erdélyi barátainkkal kezdtük a napot. Az erdélyiek a Kecskeméti Pálma Hotelben töltötték az estét, majd reggel találkoztunk az iskolában. Az Erdélyből jött református diákok betekintheztek a Kecskeméti Református Kollégium mindennapjaiba.

Mielőtt ez megtörtént volna a Kecskeméti Református Iskola dísztermében meghallgathatták az iskola történelmét és sajátosságait. Ezután az épületet is körbejárhattuk együtt. A harmadik és negyedik órára beültek erdélyi társaink is. Minden kecskeméti diák a korábban választott

székelyudvarhelyi társával együtt a saját osztályába töltötte a délutáni órákat is. Itt alkalmuk volt a vendég diákoknak bemutatkozni és mesélni az iskolájukról.

Ezután közösen megebédeltünk a konviktusban, majd a délután további részét Kecskemét főterén töltöttük el. A főtér sajátosságait is megmutattuk. Körbejártuk az idén 100 éves Újkollégiumot, ami azért is érdekes, mert a Székelyudvarhelyi Református Kollégium is idén lett 100 éves.

Megnéztük még a Kecskeméti Református Templomot is, ahol idegenvezetőként a gyülekezet tagja elmesélte a templom történetét is.

Ezt követően a Városházát tekinthettük meg és annak dísztermét. Itt is segítségünkre volt egy idegenvezető. A Városháza előtti szobrokat is megtekinthettük, majd a volt zsinagóga, ma Tudomány és Technika Háza meglátogatása volt a következő állomásunk. Jelenleg az épület konferenciaközpontként és kiállítóteremként is funkcionál, állandó kiállításként tizenöt Michelangelo-szobor gipsz másolata tekinthető meg az épületben. Nem sokkal később szabadidőt kaptunk, amit mindenki mással ütött el.

Este a vacsora után, ami megint csak a konviktusban történt, a kecskeméti kollégisták látták vendégül a székelyudvarhelyi diákokat. Itt bemutatták a Székelyudvarhelyi Református Kollégiumot és műsorral is készültek. A műsor nagyon tetszett. Volt benne ének és vers is.

Ezután az internátusban lakók szavalással és a Kodály Iskola diákjai gyönyörű zenével köszöntötték a határon túli diákokat. Majd teaházzal folytatódott az este. Volt tea, süti és még egy mesét is vetítettek nekünk.

Egymással beszélgethettünk és ismerkedhettek azok a diákok is, akik nem voltak benne a határtalanul programban. Nagyon élvezetes és szórakoztató volt ez az esti program. Ezután visszakísértük szállásukra a vendégeinket és mindenki nyugovóra tért.

Maár Dorottya beszámolója:

2012. október 27.

(szombat)

Október 27-én esős napra ébredtünk. Délelőtti programok között szerepelt a kecskeméti Arborétum megtekintése, de ezt az időjárás nem tette lehetővé. Mindenki nagyon szomorkodott, de Pál Ferenc tanár úr egy filmnézés lehetőségével állt elő, ami mindenkinek nagyon tetszett. A film szomorú történetétől egy pár lány elszomorodott, sőt még akadtak olyanok is, akik a könnyeikkel küszködtek.

Az arborétumi program kárpótlásaként Juhász Katalin tanárnő Galápagos-szigeteken készített természetfotóit csodálhattuk meg.

A film és a fotók után egy kis mozgásra volt lehetőségünk, mert ellátogattunk az iskola tanuszodájába.

A székelyudvarhelyi diákoknak nagyon tetszett, hisz nekik újdonság volt, ellenben mi kecskeméti diákok inkább a kispadról figyeltük őket és jókat mosolyogtunk a rögtönzött vízilabda versenyükön.

Kis pihenés és egy finom ebéd után ellátogattunk a SION Nyugdíjasházba, ahol az ott élő nyugdíjasoknak adhattunk elő egy reformációi ünnepi műsort.

Az időseknek nagyon tetszett és mi is nagyon jól éreztük magunkat. Az előadás után finom teával és kávéval kedveskedtek nekünk.

A beszélgetések után útra keltünk az iskola konviktusába, ahol a közös vacsora után átbeszéltük a másnapi istentisztelet rendjét és menetét. Este még beszélgettünk egy kicsit majd mindenki fáradtan és új élményekkel tért haza.

Mogyoró Vanda beszámolója:

2012. október 28.

(vasárnap)

Számomra ez volt a legjobb és a leglazább nap a cserediák program során.

A napunk tíz órakor a templomban kezdődött, mivel a két csoport- a székelyudvarhelyi és a kecskeméti - szolgált a templomban. Egy kis előadással készültünk a gyülekezetnek, amiben bemutattuk a két iskolát és eltérő szokásainkat. Az istentisztelet tizenegy órakor kezdődött el.

Miután vége lett, mindenki hazavitt saját családjához egy már előre kiszemelt székelyudvarhelyi diákot, de mielőtt kimentünk volna a templomból és külön váltunk volna, megbeszéltük a tanárainkkal, hogy hogyan fog eltelni a következő nap, és hány órára kell visszaérkeznünk. Nem csak a tanárokkal beszéltük meg a programokat, hanem diáktársainkkal is, mivel szeretnénk volna közösen tölteni a délutánt és az estét is. Így hát megbeszéltük, hogy mindenki ebéd után, fél négyre visszajön és elmegyünk várost nézni, majd beülünk valahová.

Én egy lányt, Magyarai Tímeát választottam magamnak, akit hazavittem. Nagyon kedves volt, rögtön beilleszkedett közénk. A szüleimnek egy kis ajándékkal kedveskedett, ami egy házi áldás volt és egy kis házi pálinka. Majd ezek után elmentünk nagyszüleimhez ebédelni, mivel a mi családunk minden vasárnap ott ebédel. Az is nagyon jól telt el, sokat

beszélgettünk és nevettünk. Timit kifaggattuk a családjáról, szokásairól, iskolai tanulmányáról és a szerelemről. Ezek után ketten elindultunk haza, hogy még el tudjunk készülni a délutánra. Persze még így is elkéstünk a találkáról.

A többiekkel együtt elmentünk, és körbevezettük őket a főtéren, majd benéztünk a Malom centerbe. Itt végig jártuk a számunkra érdekesebb boltokat, ruhákat próbáltunk és végül egy kávézóba ültünk be, ahol az egész délutánunkat eltöltöttük. Beszélgettünk, viccelődtünk, és jobban megismertük egymást. A nap végére olyan volt, mintha már vagy ezer éve ismertük volna egymást. Nagyon megkedveltük a másikat. Estefele már voltak olyanok, akik elmentek, mert nem Kecskemétiak voltak és ment az utolsó buszuk, de azok, akik a közelben laktak megpróbálták addig bent maradni, amíg csak lehetett, hogy még több időt tölthessünk el velük.

Sajnos mivel korán kellett másnap kelnünk, így nem olyan sokáig maradhattunk együtt a többiekkel, haza kellett mennünk. Timi és én még otthon kártyáztunk és a szüleimmel együtt társasoztunk.

Éjfél felé betettünk egy romantikus filmet és még együtt végignéztünk. Majdnem reggelig beszélgettünk a sötétben, pedig tudtuk, hogy másnap hulla fáradtak leszünk. Mindenki nagyon jól érezte magát, megérte a fáradságot.

Tóth Luca beszámolója:

2012. október 29.

(hétfő)

Reggel az internátus ajtaja előtt találkoztunk. Az előző napot és estét, az erdélyiek a választott diákoknál töltötték. Az internátus dísztermében megnéztük a Luther című filmet a reformáció alkalmából.

A film után volt egy kis szabadidőnk, a székelyudvarhelyiek le tudták rakni a Pálma Hotelben a táskáikat. A szabadidőnk végén az internátus udvarán találkoztunk.

Az internátus udvarán egy Hargitáról hozott kis fenyőt ültettünk el közösen. Az ültetésen részt

vett az internátus igazgatónöje is. A Himnuszon kívül még elhangzottak népdalok és versek. Nagyon szép szertartások között ültettük el ezt a kis facsemetét. Ez a fa jelképezte a magyarok és az erdélyiek kapcsolatát. Megfogadtuk, hogy úgy gondozzuk ezt a kis fát, ahogy ezt a kapcsolatot is. A székelyudvarhelyiek hozták ezt a kis fát és a földet is,

amivel elültettük.

Ezután ebédeltünk, ami mint minden nap nagyon finom és bőséges volt. Ebéd után mi kecskemétiiek haza, az erdélyiek pedig a szállásukra mentek, hogy átöltözzünk a délutáni programra.

A Budai utcai SION házba mentünk, ahol egy rövid próbát tartottunk, hogy felfrissítsük a műsort. Először Pál Ferenc tanár úr tartott egy rövid áhítatot majd a mi előadásaink következtek.

Az erdélyiek énekkel versel és városuk, iskolájuk bemutatásával készültek. Mi kecskemétiiek egy boldogmondás-parafrazissal készültünk és egy énekkel.

Az idős nénik, bácsik nagyon aranyosak voltak, mert a készülésünket meleg teával és vajás kiflivel hálálták meg. Sokan érdeklődtek a program iránt és jó volt velük beszélgetni. A kézműves csoportjuk a vendég diákoknak kézzel készített kokárdákat ajándékoztak, amit nagyon örömmel el is fogadtak. Végül a magyar és a székely Himnusz elénekelésével zártuk az ott létünket.

A nyugdíjasházból rögtön a Cifrapalota épülete felé vettük az irányt. Egy idegenvezető mondta el az épület történetét, majd mi kérdeztünk pár okosságot és mentünk is vacsorázni, mindenki nagy öröme. A vacsora szintúgy, mint az ebéd ínycsiklandozó volt.

Vacsora után kaptunk egy kis szabad időt, hogy felkészüljünk az esti programra. Izgalommal vártuk az énekes programot. A kollégium dísztermében volt felállítva egy állvány és egy kivetítő mikrofonokkal együtt.

Molnár Tamás tanár úr segített a karaoke est előkészítésében és lebonyolításában. A vártnál is jobb hangulatban telt az este. Mindenki ugrált és énekelt,

kiabálta a kivetítőn látható szöveget. Mi még nagyon-nagyon sokáig bírtuk volna szusszal, de sajnos tanáraink visszazökkentettek minket azzal, hogy most már ideje lenne lefeküdni, mert holnap is ilyen jó programmal teli napunk lesz. Mi pedig fáradtan, egy kicsit talán szomorkásan indultunk hazafelé, hogy másnap frissen és üdén tudjunk részt venni szórakoztató és érdekes programokon, hisz ez a nap is nagyon jókedvűen izgalmasan telt el.

Rófi Renáta beszámolója:

2012. október 30.

(kedd)

Reggel korán keltünk, megreggeliztünk és ellátogattunk a Ráday Múzeumba, melynek érdekes anyagát tekinthettünk meg, különös tekintettel XVII. századi kecskeméti ötvösök - Tar Illés, Tar György, Cseh György, Csorcsán Mihály - munkásságára. Szintén a Református Ókollégium épületében találhatjuk a

Dunamelléki Református Egyházkerület egyházművészeti gyűjteményét, a Hanga Óragyűjteményt, valamint Fuxreiter András letéti ásványgyűjteményét.

Ebéd után a „Reformáció Székelyudvarhelyen és Kecskeméten” címmel közös kutató- és gyűjtőmunkát végeztünk a Kecskeméti Református Egyházközség Könyvtárában és Levéltárában. Ennek eredményeként közös kiállítást készítettünk, mely a gimnázium zsinorgójában kerül bemutatásra. Az elkészült munkánk a gimnáziumi honlapra is felkerült.

Míg ezen dolgoztak a fiúk, mi a temető felé vettük utunkat. A Kecskeméti Református Gimnázium volt tanárainak „kevésbé gondozott” sírjait tettük rendbe, készülve

november 1-jére.

Igaz, ez a program hétfő délelőtt lett volna, de a hóesés miatt nem tudtuk akkor megtisztítani a sírokat.

Este táncházat rendeztek a tanáraink a mi szórakoztatásunkra. Néptáncot tanulhattunk élő zenével. Felcsíki ismerkedős, párválasztós táncokat táncoltunk, valamint moldvai körtáncokat és páros táncokat. A talpalávalót a Kecskeméti Csörömpölők Együttes húzta.

Nagyon jól éreztük magunkat, rengeteg élménnyel tele feküdhettünk le este az ágyainkba.

Juhász Bence beszámolója:

2012. Október 31.

(szerda)

A tizenkettedik napon székely barátaink társaságában kirándulást tettünk Budapestre. Utazásunk során sokat mosolyogtunk különféle vicceken, együtt nevettünk, együtt aludtunk a nyakzsibbasztó székeken, hiszen a korai kelés nemcsak minket, diákokat, hanem kísérőtanárainkat is megviselték. Szerencsénkre a buszsofőrünk kipihent és fitt volt.

Miután sikeresen megérkeztünk a Várnegyedbe szabad programot vehettünk igénybe. Sétáltunk a Budai Várban, és a hideg ellenére sem tántorodtunk meg attól, hogy ki először, ki sokadszor, meghódítsa ezt a különleges helyet. A forró csoki,

kakaó is elengedhetetlen volt a hűvös időben.

Ezután látogatást tettünk a Parlamentben, ahol hatalmas pompás látvány fogadott bennünket. A neogótikus stílusban épült Országház lépcsői, termei, emellett a gárda váltása a koronázási eszközök körül, felejthetatlenné tették számunkra a látogatást.

Már korgó gyomrú csapatunk alig várta az ebédet. A fővárosi programokat folytattuk az étkezés után. A buszból, igaz rövid időre, de megcsodálhattuk a Hősök terét. Kis utunk a Kontraszt kiállításra vezetett minket. A befűtött helység mindennél jobb volt. Miután egy

kicsit megmelegedtünk szórakoztató bemutatkozás vette kezdetét a helybéli vezetők, illetve segítők részéről. Számtalan élmény járta át mindenünk. Rengeteg dologról megváltozott sok diák véleménye. Kisebb, 9-10 főből álló, felosztott csapataink

megtekinthették a mindennapi élet sokakat érintő problémáit. Utána rövid elbeszélgetésen estünk át, amely a látottakat foglalta magába. A beszélgetést egy kis asztalitenisszel zártuk le, mielőtt visszaindultunk volna kiinduló állomásunkra, Kecskemétre. Szinte könnyes búcsúnk és pozitív kritikáink nagyon jól estek vendéglátóinknak.

Hazafelé történő utazásunk során a zenehallgatás, illetve az alvás vált meghatározó tevékenységgé, bár kisebb társulatok a vicceselést tartották a legmegfelelőbb időtöltésnek.

Ez a nap mégis szomorú véget ért, hiszen ez volt a búcsúest. Levetítették

számunkra a közösen töltött két hét kép-és filmanyagából készített összeállítást. Minden személy, aki részt vett a programban DVD emlékként megkapta a kisfilmet. Gáspár Tibor társunk népdala és duettje Sebestyén Zoltánnal bearanyozta az estét, méltó befejezése volt a napnak. Patakban, arcunkon lecsorgó krokodilkönnyeink mégis mosolyt csaltak orcáinkra, mikor az előbúcsúzásra került sor. Végül kézfogások, puszik, ölelések után hazamentünk, s vártuk a másnap reggelt.

Gönczi Noémi beszámolója:

2012. november 1.

(csütörtök)

Csütörtök reggel a szokottnál korábban szolt az ébresztőm. Nem esett jól, de szerda este már tudatosítottam magamban, hogy ma korán kell kelni és menni búcsúzni, mert ez így illik.

Hosszas készülődés után elindultam végre. De csak azután jutott eszembe a nagy kérdés:

- Mégis kitől búcsúzom el én? Senkivel se barátkoztam össze igazán! A nevüket is csak alig tudom! – addig gondolkodtam ezen, hogy végül megfordult a fejembe: hazamegyek és lefekszem aludni. Nagy nehezen sikerült magam erről lebeszélni, de mire elkezdhettem volna azon gondolkodni, hogy is úszom meg ezt a búcsúzást, mit fogok csinálni, addigra már ott voltam a Pálma Hotelnél.

Nem sokan állak kint, ezért úgy döntöttem inkább én is a kocsiban maradok és megvárom, hogy az összes erdélyi - illetve azok, akik búcsúzni akarnak tőlük - kijöjjenek. Nem sokkal később kijöttek, így kénytelen voltam én is kiszállni. Egyik pillanatról a másikra mindenki elkezdett sírni, nevetni, szorosan ölelni a másikat és krokodilkönnyek közepette vigasztalni

azt. Én meg csak álltam... csak álltam és nem tudtam mit tegyek. Egy jó pár éve már volt ilyen, csak akkor az egész hetet nálunk töltötték a vendégek, és akkor sem tudtam összebarátkozni azzal a lánnyal, akivel párban voltam, bár legalább a nevét tudtam. Akkor annyival volt könnyebb, hogy mindenki kénytelen volt a saját párjával összeismerkedni és tudta kitől kell elköszönni. Mindenki maradni akart még, és legújabb barátjával, barátnőjével, lelki társával eltölteni még egy kis időt. Mindenki sírt. Még én is. De nem azért mert maradni akartam, hanem, mert láttam azt a sok könnyes arcot, s úgy éreztem üres vagyok. Valamiből kimaradtam. Hiányzik valami. Valami, amit mindenki más megkapott a hét folyamán. A barát. Az élmény. A vágy, hogy még találkozzunk. Belőlem ez kimaradt, s csak sírtam a lány nyakán, miközben üres öleléseket adtunk egymásnak. Sírtam, hogy ne tűnjön fel, teljesen közönyösen állok a dologhoz.

Ez a helyzet most pont ilyen volt. Csak álltam, mint aki épp arra tévedt. Éreztem a hiányt. Hogy menjen az idő megpróbáltam összegyűjteni, mi is történt a héten. Míg gondolkodtam, odajött hozzám az egyik erdélyi fiú, aki egész héten piszkált, igaz ez a piszkálódás a hét végére játékos csipkelődéssé alakult. Odajött és olyan szorosan átölelt, hogy alig kaptam levegőt. Majd elengedett és elköszönt.

Én csak néztem és nem értettem a dolgot. De nem volt sok időm gondolkodni, mert jött a következő és a következő, aki elbúcsúzott tőlem, majd felszálltak mind a buszra. Hirtelen

éreztem, tagja lettem valaminek, aminek legutóbb nem sikerült. Ezek az ölelések az elmúlt 12 nap élményeit feltöltötték valamivel. Valamivel, ami legutóbb is hiányzott. Szeretettel. Hirtelen átértékelődött bennem minden, amit az elmúlt napokon gondoltam, mondtam róluk. A sok könnyes arcra már másképp néztem. Nem irigykedéssel, hanem megértéssel. Már tudtam mit éreznek. Ez az érzés egyszerre fájt, s mégis olyan volt, mintha szerves és elengedhetetlen részévé vált volna az életemnek. Felszálltak arra a kis buszra, s én azon kaptam magam, hogy sírok. És nem azért, hogy ne legyek külön a többieknel, hanem mert éreztem, hiányozni fog az a kis csapat.

Nagy nehezen elindultak, s mi fájó szívvel néztünk utánuk. De tudtuk, éreztük, hogy hiába van köztünk határ, ez a mostani érzés egy kis vonallá tette, s a

szeretet, mely összetart minket, átlépi ezt a vonalat, s határtalan világot teremt elénk. Ez a világ, az elmúlt napok élményeivel, s új barátainkkal együtt immár örökké bennünk él.

Juhász Bence beszámolója:

2012. november 5, 7 és 15.

Az értékelő órák első részében a program során az általunk készített film- és képanyag levetítése történik. Ez után minden résztvevőt arra kért Pál Ferenc tanár úr, hogy a legemlékezetesebb élményét ossza meg a jelenlévőkkel.

Végül egy rövid kérdőívet töltöttünk ki.

Ennek kérdései:

1./ Azt láttad, tapasztaltad-e amit vártál?

2./Melyik nap vagy program volt a legnehezebb?

3./Hová mennél vissza a legszívesebben?

4./Szereztél-e barátot a határon túl élő diákok közül?

5./Részt vennél-e ismét egy hasonló programban?

November 7-én került sor a bemutató előadásra, melyen a mi osztályunk előtt (10/d) mondhattuk el élményeinket. Ezen az eseményen összesen 26 diák vett részt a Határtalanul! Programban résztvevőkön kívül.

A "Nemzeti összetartozás - HATÁRTALANUL!" témanap időpontja 2012. november 15 volt. Ez a nap az éves munkarendünkben meghirdetett "Nyílt napok" közé tartozott, így nemcsak diákok, hanem az intézményünkbe látogató szülők is betekintést kaphattak HATÁRTALANUL! Programunkba.

A beszámolókat a diákok által készített és összeállított film- és képanyag segítségével, valamint élő szóban történt. Azt reméljük, hogy olyan diákok is kedvet kapnak határon túli, magyarlakta területekre látogatni, akik erre korábban nem gondoltak.